Ч. 128 Субота 10 (22) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї: за цілий рік зр. 2·40, на пів року зр. 1·20, на чверть року „ —·60, місячно . . „ —·20. Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою: на цілий рік зр. 5·40, на пів року зр. 2·70, на чверть року зр. 1·35, місячно . . „ —·45. Поодиноке число 3 кр.

## Нові члени правительства.

Ґр. Еріх Кільмансеґґ, новоіменований міністер справ внутрішних, а заразом і президент ради міністрів єсть четвертим сином бувшого гановерского міністра і родив ся 13 лютого 1847 р., отже має тепер 49-ий рік. По війні в 1866 р., коли то й гановерске королівство перестало істнувати зайшов він до Австриї і тут знайшов собі нову вітчину. Він був зразу старостою на віденьскім підгородю Зекеганс, а відтак став радником правительственним при кравевім правительстві на Буковині, де оженив ся з Анастазиєю Мойсович-Лебедів. Звідси перейшов він яко радник двору до Цельоваця, а в 1886 р. став радником міністериальним в міністерстві справ внутрішних, в 1889 р. шефом секциї і наконець в жовтни 1889 р. був іменований намістником Долішної Австриї. Ґр. Кільмансеґґ єсть добрим бесідником і відзначає ся великою розвагою і тим, що коли потреба, може розвинути незвичайну енерґію. Яко намістник Долішної Австриї зазначив він своє урядоване тим, що побіч бурмістра Прікса був тим, котрий найбільше причинив ся до того, що місто Відень сполучено зі всіма єго підгородями в одно велике місто. Єго енерґії завдячує Відень розвій своїх комунікаций. Розвязане віденьскої ради громадскої і установлене правительственного комісаря було також єго ділом. Треба тут ще й то запримітити, що ґр. Кільмансеґґ єсть протестантского віроісповіданя.

Новоіменований міністер фінансів др. Евген Бем-Баверк родив ся в Берні на Мораві 12 лютого 1851 р., має отже тепер 45-ий рік. Він вступив був в сімдесяти роках до кравевої дирекциї фінансової в Долішній Австриї, але опісля посьвятив ся станови учительскому і був професором національної економії при університеті в Інсбруку та й нині єсть ще почетним професором віденьского університету. В 1889 р. за міністра Дунаєвского покликано єго яко радника міністерияльного до міністерства фінансів, де він від кількох літ яко шеф секциї управляв цілим департаментом податковим. На сім становищи й припала єму задача виготовити проект реформи безпосередних податків. Шеф секциї Бем-Баверк виготовив був реформу податкову ще за міністра дра Штайнбаха, а за міністра Пленера переробив він той проект після зміненого пляну фінансового. В парляментарних кругах знають нового міністра від многих літ, люблять єго і поважають. Др. Бем-Баверк брав доси живу участь в економічних змаганях віденьских товариств.

Шеф секциї др. Генрих Віттек теперішний управитель міністерства торговлі належить до найстарших урядників сего міністерства і єсть тепер найстаршим в ранзї шефом секциї. Доси працював він через цілий час своєї служби у відділі зелізничім і єго уважають за найпершу повагу в справах зелізничих. Др. Віттек причинив ся головно до акциї удержавненя зелізниць і здавен давна виступав в сїй справі дуже енерґічно. За єго урядованя удержавнено зелізниці: Кароля Людвика, Архікн. Альбрехта, ческу західну зелізницю, зелізницю Дукс і др. Др. Віттек єсть також членом комісиї для реґуляциї Дунаю, в котрій ділає так само успішно як і в міністерстві торговлї.

Др. Фердинанд Блюменфельд, управитель міністерства рільництва був доси першим шефом секциї в міністерстві рільництва. Він кінчив науки ґімназияльні в Тересиянум, а відтак учив ся права в 1859 вступив др. Блюменфельд до прокураториї фінансової, звідки придїлено єго міністерства торговлї. Ту авансував він скоро і коли засновано міністерство рільництва, покликано єго туди в 1867 за міністра ґр. Потоцкого в ранзї секретаря міністерияльного на управителя канцеляриї президияльної. Др. Блюменфельд відзначив ся особливо реорґанізациєю адміністрациї домен і лісів ерарияльних та піднесенєм гірництва в Австриї.

Управитель міністерства віроісповідань і просьвіти др. Едвард Ріттнер родив ся в 1845 р. в Бурштині в Галичині, а скінчивши правничо-політичні студиї в 1869 р. вступив яко практикант концептовий до галицкого намістництва. В 1873 став він комісарем повітовим. В тімже роцї габілітував ся він яко приватний доцент канонічного права при львівскім університеті і в 1874 став надзвичайним, а в 1877 звичайним професором. За міністра др. Ґавча покликано др. Ріттнера яко радника міністерияльного до міністерства просьвіти і тут авансував він на шефа секциї. На сім становищи заслужив ся він особливо около піднесеня шкіл висших.

Новий управитель міністерства справедливости др. Кароль Краль вийшов із стану судейского, в котрім вже рано відзначив ся. Він працював також науково і був якийсь час членом комісиї іспитової при віденьскім університеті. Перед кількома роками покликано єго до міністерства справедливости, де він яко шеф секциї розвинув був дуже успішну діяльність кондифікаторску. Він брав також участь в уложеню нового проекту закона карного і пояснив єго нераз як комісиї так і в повній Палаті.

8)

## СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє **БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.**

(З норвеского).

(Дальше).

Придержуючи лівою рукою узду коня, бив Торберн своїм тяжким бичем раз за разом, так аж бідна звірина з болю дуба ставала і мало що не повалила єго передними ногами. Але він відскочив і бив з цілої сили ще гірше як перед тим і то вже не бичем а бичівном. „Я тебе научу, як ти маєш ходити!“ — кричав. Кінь ірзав від болю і лютости і копав ногами. „Попамятаєш ти мою руку!“ — говорив Торберн і бив дальше. Кінь пінив ся аж єму руки обприскав, а він все бив і приговорював: „Маєш, маєш! То перший і послідний раз полошиш ся! Я тебе научу послуху!“

Між тим обернув ся з конем кілька разів довкола. Збитий без пощади кінь вже не опирав ся, лише тремтів на цілім тілї при кождім ударі, опускав голову і стогнав, скоро лише побачив, що єго мучитель підіймає руку до гори. Вкінци замітив се Торберн і ним заволоділо чувство сорому. Він перестав бити. В тій хвили побачив, що на краю рова сидить якийсь чоловік і опираючись на лікти сьміє ся з него. Він не знав, що з ним діє ся, але єму потемніло в очах і він тягнучи одною рукою коня, а в другій підіймаючи бич, приступив до сего чоловіка. „Дам я тобі сьміяти ся!“, крикнув розлючений і спустив бич, але ремінь засягнув лиш кінцем, бо ударений, бачучи на що заносить ся зіскочив скоро до рова. Тут став він рачки, але обернув ся лицем до Торберна, покривив і розсьміяв ся; однако сьміху не було чути. Торберн станув здивований, бо се лице бачив вже давнійше. І дійстно, коли ліпше приглянув ся, пізнав в нім Асляка.

Торберн не знав длячого, але задрожав і мороз по нім перейшов.

— Отже то ти сполошив менї два рази коня? — відозвав ся.

— Я лежав тут і спав, — відповів Асляк, підіймаючи ся — але ти мене збудив; беш коня як божевільний.

— То ти єго сполошив; тебе боять ся всї звірята — сказав Торберн та став гладити і плескати коня, з котрого піт все ще струями лив ся.

— О, небоже, тепер він буде більше бояти ся тебе як мене, я ніколи так не збиткував ся над конем, — сказав Асляк, стоячи в рові.

— Держав бись язик за зубами! — крикнув Торберн і погрозив бичем.

Асляк виліз з рова.

— Чого хочеш? Я-ж нічого не говорю... Куди так спішиш ся? — сказав придавленим голосом, приступаючи близше та заганяючись бо був підпитий.

— Нині вже нігде — відповів Торберн і випряг коня.

— Тобі справді стало ся нещасте — говорив дальше Асляк, приступив ще близше до Торберна і здоймив капелюх. — До сто громів! — крикнув відтак — алеж то в тебе зробив ся хлопище, від коли я тебе не бачив.

Він засунув руки в кишені і силував ся як найтвердше устояти на ногах та приглядав ся Торбернови, що ніяк не міг випрягти коня з замотаної упряжи. Він потрібував конче помочи, але не міг себе перемогти, щоби о се попросити Асляка. І справді виглядав Асляк обридливо: єго річи були заболочені, волосє немов зліплене виставало як стріха зпід старого, подертого капелюха; лице хоч задержало по части давні черти, було заедно скривлене як до сьміху а очи мав тепер ще більше прижмурені як перше, так, що єсли на кого дивив ся, то мусів голову перехиляти взад і напів отворити уста. Єго черти зробили ся якісь опалі, а члени тіла закостеніли, бо він сильно запивав ся. Торберн бачив єго й перше від часу до часу, але Асляк удавав, немов би того не знав. Яко похатник обходив цілу околицю і можна єго було придибати все там, де відбувала ся якась забава, бо тоді міг сьпівати пісні і оповідати казки, на чім він знаменито знав ся і за що частували єго горівкою. Так і тепер був на весїлю в Нордгавґ, але — як

# Допись.

### З Білого Каменя.

*(Гостина Є. Екзц. Впреосьв. Митрополита Сильвестра Сембратовича в Білімкамени підчас канонічної візитациї).*

Дні 25 і 26 мая с. р. будуть на вічні часи золотими буквами записані в нашій памяти і серцях, бо в тих днях мали ми честь і щастє витати в нашім місточку нашого Найдостойнійшого Владику, Є. Екзц. Впреосьв. Митрополита Кир С. Сембратовича. Дня 25 мая заворушилось було ціле наше місточко наче-б новим житєм, прикрасилось торжественно, а при тріюмфальній брамі зібрали ся тисячі народа, Русини і Поляки з процесиями а жиди з тойрою (заповідями Божому), щоби повитати Архієрея. Около 5 год. по полудни прибув Архієрей з Бужка супроводжений міщаньскою бандериєю з рускими відзнаками. При брамі ожидало Архієрея около 20 руских сьвящеників і двох латиньских з процесиями а наш Всч. Отець парох повитав відтак Впреосьв. Владику словами: Дорогий наш Архієрею! Чим ми Тебе повитаємо, коли ми не богаті ані в золото ані срібло? Але що кажу! Ми богаті, дуже богаті в правдиву християньско-католицку віру, а тая віра зродила в наших серцях ніжну цьвіточку любови к Тобі а тую любов передаємо Тобі нині на крилах нашої руской пісні і з одушевленєм в серцях кличемо: Владико наш, витай нам днесь і благослови нас!

Тогди зараз засьпівав хор уставлений на підвисшеню коло брами кантату, котру як що до слів, так музики уложив наш Всч. Отець парох. Відсьпіванє кантати випало дуже удачно, хоч сьпіваки під проводом нашого о. пароха приготовляли ся всего лиш 11 днів.

По відсьпіваню кантати промовив коротенько але щиро начальник міста витаючи Владику хлібом і солию, а донька начальника вручила Владиці кантату, виписану на картоні, пречудесно украшенім руской орнаментикою, та попросила о благословениє для сьпіваків. Не можемо тут промовчати, щоби на сім місци не зложити прилюдної подяки Вп. П. Ц. Кропивницкій, учительці нашої школи, котра так щиро занялась украшенєм картона, присьвячаючи на то свої вільні хвилї.

По тім удав ся Архієрей до костела, де Єго повитав латиньский Вп. О. парох і канонік, завіряючи Владику, що межи Русинами а Поляками в сім місточку панує як найбільша згода. На то відповів Архієрей чувственними словами і заохотив до дальшої спільної праці у винограді Христовім в любови і згоді. З костела удав ся Архієрей до церкви, де відправив молебень і приступив до канонічного осмотру парохії.

На другий день по Архієрейскій службі Божій посьвятив Владика основи під нову муровану церков при великім здвизі народа, за що складаємо Єму нашу найсмиреннійшу подяку і будемо все молити Господа Бога, щоби кріпив Єго сили для добра руской церкви і руского народа. Підчас служби Божої на цвинтари сьпівав місцевий хор, а по посьвяченю основ виголосив о. Парох проповідь, в котрій заохочував вірних до складаня жертв на нову церков і сам обіцяв що року по 100 зр. Треба-ж знати, що в нашім місточку вже від 30 літ хотіли будувати муровану церков, але аж теперішному о. пароxови удалось до того довести. По відправленю богослуженя відбув ся обід в гарно украшеній комнаті читальні, а в часї обіду сьпівав хор рускі народні пісні та відсьпівав кантату в честь Архієрея. По обіді попращав ся наш Владика сердечно зі всіма, поблагословив нарід і при звуках рускої пісні, Многая літа, від'їхав в супроводі бандериї в дальшу дорогу до парохії Підлися, лишаючи в серцях наших і наших діточок образ правдивого Сьвятителя, Архієрея, люблячого свій нарід. Додати ще потреба, що й наші жиди не можуть й до нині натішити ся тим, що наш Архієрей зволив промовити до них кілька зичливих слів.

*Павло Кіжик*, начальник громади; *Павло Климовский*, радний міста; *Стефан Киндзельский*, радний міста; *Теодор Конашевич, Кирило Бокій, Іван Тарнавский*, міщани білокаменецкі.

## Перегляд політичний.

В Палаті послів відчитав вчера президент бар. Хлюмецкий допись о димісиї давних міністрів і о покликаню нового правительства, а президент кабінету ґр. Кільмансеґґ представив відтак членів нового кабінету і сказав, що теперішне правительство має задачу залагоджувати справи аж до остаточного уконституованя ся кабінету. Передовсім треба буде забезпечити правильну господарку державну. Міністерство, котрого нові члени суть урядниками, видить як найбільшу конечність того, щоби наради над буджетом довести до кінця, а міністер фінансів предложить ще нині провізоричний буджет аж до кінця липня, щоби тим способом зискати на часї до наради над буджетом. Промову свою закінчив ґр. Кільмансеґґ тим, що попросив Палату о прихильність для правительства в інтересі держави. Пос. Герольд поставив був внесенє, щоби в виду зміненої ситуациї Палата заняла становище супротив такого заявленя правительства та щоби засіданє перервати, а на слідуючім засіданю завести дебату над заявленєм правительства. Внесенє Герольда відкинено голосами тих партий, що належали давнійше до коаліциї.

З Брунсбіттель, входової стациї до північно-всхідного каналу доносять: Яхт „Гогенцолерн“ з цісарем Вільгельмом і князями на покладі переплив нині дня 20 с. м. о 3 год. і 45 мін. рано серед грімких окликів множества народу через сьвяточно украшену західну заставу північно-всхідного каналу і перетявши шнур, розтягнений при в'їзді, поплив дальше каналом.

# Новинки.

*Львів дня 21 червня 1895.*

— **Є. Е. Маршалок краєвий** кн. Евстахий Сангушко повернув передвчера вечером з Підгорець до Львова.

— **Відзначеня**. Старший радник краєвої Дирекциї скарбу у Львові п. Іван Каспшикевич одержав ордер зелізної корони III. кляси.

— **Ц. к. Дирекция руху** зелізниць державних оповіщує, що стация Хриплин на шляху Львів-Сучава, отворена з днем 15 с. м. для необмеженого особового і товарового руху.

— **З Золочева** пишуть про візитацию шкіл віцепрезидентом краєвої Ради шкільної дром Бобжиньским: Дня 19 с. м. був п. віцепрезидент на візитациї в I, II, III, V і VI ґімназияльній клясї. Відтак відбув ся обід у латиньского пароха

---

Торберн пізнійше дізнав ся — уважав за відповідне сховати ся на якийсь час, бо після своєї навички під'юдив там одних гостий против других і бояв ся, що при тім може й єму щось дістатись.

— Чи ти коня випряжеш, чи запряжеш знов — всьо одно — сказав до Торберна. — Ти й так мусиш піти до Нордгавґ просити помочи, бо сам не рушиш ся з місця.

Торберн мав таку саму гадку, однако він відганяв еї від себе.

— Там велике весїлє — відповів.

— Тим лїпше, скорше дістанеш поміч — сказав Асляк.

Торберн ще вагував ся. Але без нічиєї помочи не міг рушити ся ні наперед ні взад і тому видало ся єму найлїпшим, піти на хутір. Він привязав коня до воза і пішов. Асляк пішов за ним, а Торберн оглянув ся.

— Ій Богу, в добрім товаристві вертаю на весїлє — говорив Асляк, вишкіряючи зуби.

Торберн нічого на те не відповів, лише ішов скоро наперед. Асляк підбігав за ним і присьпівував стару, добре знану весїльну пісоньку.

— О, ти скоро ідеш! — відозвав ся по хвили до Торберна і додав: — Не спіши ся і так ще там зайдеш.

Торберн не відповідав. Вскорі донесли ся до них тони музики а у вікнах великого поверхового дому появило ся кілька лиць, що приглядали ся наближаючим ся до хутора. На подвірю стояли купками весїльні гості і Торберн бачив, як они живо між собою говорили, певне питали, хто се може бути. Вскорі побачив, що его пізнали, а відтак, що увиділи его коня привязаного в поли і порозсипуваний набір. Танець нагле перестав і ціла товпа висипала ся на подвірє, як раз в хвили, коли оба надійшли.

— Ідуть весїльні гості мимоволі! — крикнув Асляк, що, ховаючи ся поза Торберна, наблизив ся до товариства.

Торберна всї з радостию повитали і поставали в округ него.

— Боже благослови забаву: добре пиво на столі, гарні дівчата при танци і спосібного музиканта на лавці — сказав Асляк і вмішав ся в товпу.

Деякі сьміяли ся, другі слухали поважно, а один з гостий сказав: „Сей дрантивий Асляк все веселий“.

Торберн стрітив ся скоро зі знакомими і оповів їм свою пригоду. Єму самому не позволили іти до воза а вислали других. Жених, молодий чоловік і колишній товариш Торберна, запросив его на склянку весїльного пива і они пішли до комнати. Деякі — особливо дівчата — хотіли дальше танцювати, другі домагали ся, аби зробити малу перерву та щоби Асляк оповідав дещо, коли вже повернув.

— Але памятай, будь осторожнійший, як перше — обізвав ся один з гостий.

Торберн спитав, де решта гостий.

— Ет, — відповіли єму — туг перед хвилею було трохи неспокійно, отже одні пішли спати, другі сидять на дворі та грають в карти, а знов инші забавляють ся з Кнудом Нордгавґ.

Він не питав, де Кнуд Нордгавґ.

Отець жениха, вже старий чоловік, що сидів коло стола і курив люльку та пив пиво, сказав до Асляка:

— Ну, Асляк, оповідж нам дещо, може тепер не обидиш нікого.

— Чи є ще хто, щоби мене просив? — спитав Асляк, що сів собі на низькім стільци, але на боці від стола, за котрим сиділи гості.

— Єсть сказав жених — і я тебе прошу.

— А суть ще які, що мене так просять? — спитав Асляк вдруге.

— Може й суть — обізвала ся молода дівчина з бічної лавки, вийшла на середину і подала єму чарку вина.

То була молода, може двайцятьлітна дівчина, білява, трохи суха, з великими очима і строгим лицем. „Менї подобають ся твої казки“ — додала.

Жених остро подивив ся на неї, а его отець на него.

— Що правда, то правда, люди на Нордгавґ все любували ся моїми казками, — сказав Асляк. — Пю на їх здоровлє! — крикнув і вихилив склянку, що єму подала дружка.

— Але тепер розказуй — обізвало ся кілька голосів.

— Оповідж нам о циганці Зіґріді, — сказав один з гостий.

— Ні, ні! Погана, иншої! — крикнуло нараз кілька жіночих голосів.

— То говори о битві під Лір! — просив Свенд-музика.

— Ні, щось веселого! — сказав високий стрункий паробок, що без верхної одежи, лише в сорочці стояв опертий о стїну і бавив ся волосєм двох молодих дївчат, котрі коло него сиділи. — Они ганьбили его, але не кивались з місця.

— Я розповім, що менї схоче ся! — сказав Асляк.

— Або то правда! — забурмотів якийсь старший чоловік, що лежав на ліжку і курив. Одна его нога звисала з ліжка, а другою все сував по жупані, що лежав перевішений на поручи ліжка.

кс. Стахова. По полудни був п. віцепрезидент на матурі. Іспит зрілости відбуває ся під проводом краєвого інспектора п. Левицкого.

**— Відкритє читальні „Просьвіти"** в Циганах, борщівского повіта, відбула ся дня 13 с. м. при участи численно зібраних місцевих селян і замісцевих гостий. Збори відкрив парох о. Глібовицкий. До читальні вписало ся поки-що 35 дійстних і 2 спомагаючих членів. Головою товариства вибрано о. Глібовицкого, єго заступником Кирила Пахолка, секретарем Михайла Корсу, касиєром Дмитра Волоханюка, бiблiотекарем Антона Стратуляка; заступниками видiлових вибранi: Василь Волоханюк і Михайло Чорнобай. По зборах засіли присутні до спільної вечері і серед сердечної розмови забавили ся до пізної ночи, коли північ веліла подумати їм о спочинку.

**— Нове руске академічне товариство** основує кружок Русинів-академиків в Градци стирийскім. Се товариство має бути основане на взір віденьскої „Січи" з такими-ж статутами і з відзнаками для членів.

**— Ческо славяньску етноґрафічну виставу в Празї** відвідало до дня 18 с. м. 360.934 осіб за платними білєтами. — Дня 16 с. м. приїхало на виставу 314 Чехів і Чешок з Америки. На двірци в Празї повитали їх члени ради громадскої і виставового комітету. На честь гостий відбуло ся пишне принятє. Американьскі Чехи привезли з собою також власну музику. — В липі вибирає ся на сю виставу також кружок наших богословів. Ческі богослови, довідавши ся о намірению своїх руских товаришів відвідати виставу, заявили щиру охоту послужити їм в Празї так, щоби побут їх там обійшов ся по змозї як найдешевше.

**— Градова туча.** З Бучача пишуть: В середу дня 19 с. м. в само полуднє лютила ся над Бучачем страшна градова буря. Звиж чверть години падав густий град величини голубячих яєць і покрив землю грубою ледовою верствою та понищив засіви в полях і огородах.

**— Фальшівник гроший.** Перед судом присяжних в Кракові відбула ся сими днями розправа против слюсарского челядника Франца Туховича, обжалованого о підроблюванє срібних гульденів і против єго матери яко спільнички злочину. Туховича вже нераз підозрівано о фальшованє гроший, а навіть раз був за се арештований, однако тяжко було доказати єго вину. Аж в марті с. р., коли Туховича арештовано за недозволений поворот до Подґуржа, найшла полiция в єго мешканю кілька штук підроблених срібних гульденів і машину до їх виробу. Суд засудив фальшівника на 5-літну вязницю; матір увільнено від вини.

**— Убийство і самоубийство.** З Равщини пишуть нам: В селї Щевиця, повіта равского, панувала від довшого часу між супругами Алексеєм і Маланкою Війтиками незгода. Одно другого підозрівало, що не суть собі вірні, защо через цїле своє житє часто сварили і били ся. Жена кілька разів і утікала від свого мужа до родичів жиючих в Махнївку, повіта сокальского. Однако, як то буває, муж з женою посварять ся, побють ся і знову погодять ся, так і тепер перед кількома тиждними побив Алексей свою жену Маланку дуже сильно, а то так, що она аж мусїла удати ся перед суд повітовий в Угнові. Але коли станули обоє з сьвідками до устної розправи, то судия погодив їх, приказав в своїй присутности перепросити і погодити ся, що й стало ся. Опісля жили собі Алексей і Маланка як муж з женою якийсь час мирно. Ніхто відгадати не може, що межи ними такого зайшло, в неділю дня 16 с. м. Дуже рано, коли ще дїти спали, знов тойже Алексей побив жену свою безпощадно і без найменшого милосердия, задавши їй страшні рани мотикою і магольницею в лице і голову, так сильно, що аж їй мозок з голови повилазив, по лици-ж було повно ран від ударів. Так напів неживу оставив єї насеред хати, а сам удав ся на під, взяв з собою косу і завдав собі дві рани в груди, а трету під груди просто в кишки. Там і скінчив своє житє. Дїти спали і нїчого не чули, аж коли обудила ся 16-лїтна дївчинка і обачила, що мама лежить на серед хати окровавлена і як нежива, почала дуже кричати і плакати, на що решта дїтий обудила ся і маму напів неживу відчутили, та завели до сусїдної хати. Збігли ся сусїди і свояки, почали глядїти за убийником і найшли єго вже неживого. Уряд громадский зараз післав по лїкаря до Угнова, але помимо старанних заходів не можна було раненої уратувати і она по страшних терпінях померла на другий день. Остало 5-ро дїтий сиріт, найстарша 16-лїтна дївчина, а наймолодша 5-лїтна. *Михаил Війтик*, начальник громади. — *Симеон Тивончук*, писар громадский.

**— Новий віз.** Француські часописи доносять, що сими днями відбули ся перегони возів поруштуваних нафтою і парою між містами Версайль і Бордо, на просторі 585 кільометрів. Витязем з перегонів вийшов віз порушуваний нафтою, бо перебіг цїлу довжезну дорогу за 22 години і 40 мінут, т. є. уїхав на годину 24 кільометри і 400 метрів. За ним прибуло дальших пять нафтових возів і аж по них прибули вози парові, котрі по дорозї заєдно псували ся. Люди, що їхали тими возами, перебули в Бордо лише кілька хвиль і вернули назад до Версайль тими самими возами. Між циклїстами панує правдива розпука, бо показало ся, що нафтовий віз приїхав до Бордо скорше о цїлу годину, як найлїпший біцикль.

## Телєґрами.

**Відень** 21 червня. Є. Ексц. Намістник ґр. Баденї виїхав вчера до Львова.

**Відень** 21 червня. Клюб сполученої лївицї висказав на вчерашнім вечірнім засїданю уступившим мінїстрам Пленерови і Вурмбрандови, особливо же свому проводиреви Пленерови щиру подяку і признанє та завірив єго о своїй непохитній симпатиї.

**Париж** 21 червня. Вечірні ґазети констатують з вдоволенем мирний характер оногдашної бесїди цїсаря Вільгельма. На площи Конкордія відбули ся вчера знову демонстрациї против торжества в Кіль.

**Брунсбіттель** 21 червня. Переїзд кораблїв через північно-всхідний канал відбув ся зовсїм після проґрами; переїхало загалом 22 кораблїв.

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895 після середно-европ. год.

### Відходять до

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·40 | 2·50 | 11· | 4·55 | 10·25 | 6·45 | — |
| Підволочиск | — | 1·56 | 5·46 | — | 9·50 | 10·20 | — |
| Підвол. з Підзам. | — | 2·10 | 6· | — | 10·14 | 10·44 | — |
| Черновець | 6·15 | — | — | 10·30 | 2·40 | — | — |
| Черновець що понеділка | — | — | — | 10·35 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 5·25 | 9·33 | — | 7·38 |
| Сколього і Стрия | — | — | — | — | — | 3·00 | — |
| Белзця | | | | 9·15 | 7·10 | | |

### Приходять з

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·22 | 5·10 | 8·40 | 7·00 | 9·06 | 9·00 | — |
| Підволочиск | 2·25 | 10·00 | — | 8·25 | 5·00 | — | — |
| Підвол. з Підзам. | 2·13 | 9·44 | — | 8·12 | 4·33 | — | — |
| Черновець | 9·50 | — | — | 1·32 | 7·37 | — | — |
| Черновець що понеділка | — | — | — | 6·17 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 12·05 | 8·10 | 1·42 | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 9·16 | — | — | — |
| Белзця | | | | 8·00 | 4·40 | | |

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

**Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.**

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

## Надіслане.



**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

---

— Возьми свою ногу з мого жупана! — крикнув той паробок, що стояв опертий о стїну.

— Возьми свої руки з моїх дочок! — відповів чоловік, що лежав на ліжку.

Тепер дївчата пересїли ся.

— Так, я оповім, що менї сподобає ся! — крикнув Асляк. — Горівка додає відваги — додав і плеснув в долонї.

— Ти оповіш, що нам сподобає ся, — відозвав ся чоловік з ліжка — бо горівка наша.

— Як ти то розумієш? — спитав Асляк, витріщивши очи.

— Так розумію, що ту безрогу, котру ми кормимо тоту й ріжемо — відповів чоловік і баламкав дальше ногою.

Асляк знов замкнув очи, але сидів так як і перше з схиленою на бік головою. Відтак упала єму голова на груди і він вже не відзивав ся.

Кількох гостий говорило до него, але він не чув.

— Горівка єго зломила, — сказав чоловік з ліжка.

При тих словах підвів Асляк голову і знов став усьміхатись.

— Ну, тепер оповім вам веселу казку — сказав. — О, дуже веселу! — додав по хвили і сьміяв ся цїлим лицем, але так, що сьміху не було чути.

— Для него нинї справдї веселий день, — сказав отець молодого.

— Оно-ж нїчого не коштує — відповів Асляк і крикнув, витягнувши руку: „Тепер ще один лик на дорогу!"

— Єму подали горівки. Він поволи випив, перехилив голову назад, вилив послїдну каплю на язик, проликнув і обертаючи ся до чоловіка на ліжку, сказав:

— Так, тепер я ваша безрога! — І він знов засьміяв ся так як перше, відтак заложив руки на колїна, загойдав ся цїлим тїлом і став оповідати:

„Була раз одна дївчина і мешкала в однім селї. Як називала ся дївчина і село — байдуже. Але дївчина була дуже гарна та впала в око господареви — а она у него служила. Була робітниця і дістала добру заплату, але попри те дістала більше як хотїла: найшла ся дїтина. Люди казали, що то від него, але він того не казав, бо він був жонатий, а і она не казала того, бо небога була горда. І стало ся так, що при хрестї сказали неправду, але що хлопець, що народив ся, був ледащо, то се нїчого не вадило, що при єго хрестї брехали. Дали їй мешканє в однім будинку на хуторі а то, як можна було надїяти ся, не сподобало ся жінцї господаря. Як коли дївчина показала ся в господаревім домі, то она плювала за нею, а хлопця виганяла з подвіря, если він коли зайшов до єї дїтий. — Він не варт лїпшого — казала.

„День і ніч мучила чоловіка, щоби прогнав се дранте. Він не подавав ся довгий час; але згодом розпив ся і тодї жінка стала в хатї панувати. Від того часу зле було дївчинї і з кождим роком гірше, так зле, що она примирала з голоду з своїм малим хлопцем, що не хотїв відійти від своєї матери.

„Так минув рік, відтак ще один і ще один, аж минуло вісїм лїт, а дївчина все ще мешкала на хуторі. Але прийшов час і она мусїла уступитись....

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.